

คดี *Federal Baseball Club v. National League*:
กรณีศึกษาความท้าทายในการบริหารปกครองกีฬาเบสบอลและข้อยกเว้น
ของธุรกิจกีฬาเบสบอลอาชีพจากกฎหมายผูกขาดทางการค้าสหรัฐอเมริกา

ปิติเทพ อยู่ยืนยง
คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
E-mail: pedithep.y@cmu.ac.th

รับบทความ: 4 กุมภาพันธ์ 2569, แก้ไขบทความ: 20 กุมภาพันธ์ 2569, ตอรับบทความ: 9 มิถุนายน 2569

บทคัดย่อ

แม้ว่ากฎหมายต่อต้านการผูกขาดของสหรัฐอเมริกามุ่งเน้นไปที่การใช้อำนาจเหนือตลาดเพื่อควบคุมพฤติกรรมต่อต้านการแข่งขันทางการค้าและป้องกันความเสียหายต่อสังคมในตลาดธุรกิจกีฬาสหรัฐอเมริกา แต่ก็มีข้อสงสัยหรือความคลุมเครือจากกฎหมายบางประการที่มุ่งปกป้องอุตสาหกรรมหรือกิจกรรมเฉพาะจากธุรกิจการแข่งขันกีฬาเบสบอลจากกฎหมายต่อต้านการผูกขาดของสหรัฐอเมริกา คดี *Federal Baseball Club v. National League* เป็นคดีสำคัญที่ศาลฎีกาสหรัฐอเมริกาได้ตัดสิน วางหลักการทั่วไปในลักษณะที่มุ่งเน้นไปที่การขยายขอบเขตข้อยกเว้นสำหรับธุรกิจการแข่งขันกีฬาเบสบอลจากกฎหมายต่อต้านการผูกขาดของสหรัฐอเมริกา ในคดีนี้ ศาลฎีกาสหรัฐอเมริกาตัดสินไปในทำนองที่ว่าการดำเนินอุตสาหกรรมหรือกิจกรรมกีฬาเบสบอลได้รับการยกเว้นไม่ต้องอยู่ภายใต้กฎหมายต่อต้านการผูกขาดของสหรัฐอเมริกา บทความนี้นำเสนอความสำคัญและบทบาทของกฎหมายต่อต้านการผูกขาดของสหรัฐอเมริกาในธุรกิจอุตสาหกรรมกีฬาของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างหลักเกณฑ์ทางกฎหมายในกฎหมายต่อต้านการผูกขาดของสหรัฐอเมริกา รวมทั้งข้อยกเว้นของธุรกิจกีฬาเบสบอลจากกฎหมายต่อต้านการผูกขาดของสหรัฐอเมริกา บทความนี้มุ่งเน้นไปที่การศึกษาธรรมชาติของธุรกิจอุตสาหกรรมกีฬาเบสบอลในสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันและการนำข้อยกเว้นดังกล่าวมานี้ไปใช้ในสหรัฐอเมริกา การศึกษาคดีนี้สามารถใช้เป็นเครื่องมือทำความเข้าใจการวางหลักเกณฑ์และการทำคำพิพากษาของศาลอันก่อให้เกิดข้อยกเว้นของธุรกิจกีฬาเบสบอลจากกฎหมายต่อต้านการผูกขาดของสหรัฐอเมริกา

คำสำคัญ: คดี *Federal Baseball Club v. National League*, ศาลฎีกาสหรัฐอเมริกา, กฎหมายต่อต้านการผูกขาด, ข้อยกเว้น, เบสบอล

FEDERAL BASEBALL CLUB V. NATIONAL LEAGUE:
A CASE STUDY OF CHALLENGES TO BASEBALL GOVERNANCE AND
THE EXEMPTIONS OF BASEBALL BUSINESS FROM
THE U.S. FEDERAL ANTITRUST LAW

Pedithep Youyuenyong

Faculty of Law, Chiang Mai University

E-mail: pedithep.y@cmu.ac.th

Received: 4 February 2026, Revised: 20 February 2026, Accepted: 9 June 2026

ABSTRACT

While the U.S. antitrust law focuses on regulating market power to control anticompetitive behaviors and prevent societal detriment in the U.S. sports business market, there is some legal defenses or immunity that shield protect specific industries or activities of baseball from the U.S. federal antitrust law. *Federal Baseball Club v. National League* as a landmark decision by the U.S. Supreme Court generally centers on expanding contexts of the exemptions of baseball business from the U.S. federal antitrust law. In this case, the U.S. Supreme Court held that industries or activities of baseball was not subject to the U.S. federal antitrust laws. This paper comes to give expression to the importance and role that the U.S. antitrust law now plays in today's nature of sports business industry in the U.S. This paper also engages in that enquiry by considering the relationship between the relatively legal provisions in the primary federal antitrust law in the U.S. and the exemptions of baseball business from the U.S. federal antitrust law. The study of this case is a prominent tool in justifying the rulings and decisions which provide the exemption from the U.S. federal antitrust laws.

Keywords: Federal Baseball Club v. National League, U.S. Supreme Court, Antitrust Law, Exemptions, Baseball

บทนำ

ในปัจจุบันมีการดำเนินอุตสาหกรรมกีฬา (Sports Industry) เพื่อให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจไปในทางที่ก่อให้เกิดสินค้าที่วางจำหน่ายให้กับผู้ติดตามรับชมการแข่งขันกีฬา (Sports Spectators) และทำให้เกิดการให้บริการแก่แฟนกีฬา (Sports Fans) เพื่อมุ่งเน้นการแสวงหากำไรหรือประโยชน์ทางเศรษฐกิจอย่างหนึ่งอย่างใด กิจกรรมทางเศรษฐกิจเพื่อแสวงหากำไรหรือประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่กล่าวมานี้อาจขับเคลื่อนได้ด้วยนิติบุคคลตามกฎหมายเอกชนในหลากหลายรูปแบบด้วยกัน เช่น บริษัทจำกัด (Private Limited Company) สมาคมที่ไม่ได้จดทะเบียน (Unincorporated Association) ที่เกิดขึ้นอาจใช้เงิน ทรัพย์สินหรือแรงงานที่ตนเองมีอยู่ในครอบครองมาใช้ผลิตสินค้าหรือก่อให้เกิดบริการเพื่อวางจำหน่ายในท้องตลาดภายในประเทศ

การดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดำเนินกิจกรรมกีฬา (Sports Activities) เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือการจัดการแข่งขันกีฬา (Sports Competitions) เพื่อแสวงหารายได้อาจเกิดจากรวมตัวกันของนิติบุคคลตั้งแต่ 2 ฝ่ายขึ้นไป ทำข้อตกลงร่วมกันเพื่อทำกิจกรรมกีฬาร่วมกันหรือเข้ามาเกี่ยวข้องสัมพันธ์ในการจัดการแข่งขันกีฬา โดยต่างฝ่ายต่างมุ่งแสวงหากำไรของแต่ละฝ่าย หรือต่างฝ่ายต่างแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกันมาแบ่งสรรปันส่วนระหว่างกันโดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับธุรกิจการดำเนินกิจกรรมกีฬาหรือการจัดการแข่งขันกีฬาทุกฝ่ายอาจทำข้อตกลงที่มุ่งไปสู่การที่ต่างฝ่ายต่างได้รับประโยชน์ตอบแทนซึ่งกันและกันอย่างยุติธรรม หรือต่างฝ่ายต่างได้รับประโยชน์ตอบแทนระหว่างกันอย่างสมเหตุสมผล

อนึ่ง ธรรมชาติของธุรกิจกีฬา (Nature of Sports Business) หรือลักษณะการดำเนินการทางธุรกิจกีฬาที่มีอยู่โดยทั่วไปจนผู้คนทั่วไปยอมรับและยึดถือเป็นแนวทางปฏิบัติทั่วไปที่ยึดถือปฏิบัติกันมาอย่างยาวนานในการดำเนินกิจกรรมกีฬาหรือมีการประกอบพาณิชย์กรรมในการจัดการแข่งขันกีฬาในบางรูปแบบอย่างเป็นประจำสม่ำเสมอจนทุกฝ่ายยอมรับและเข้าใจตรงกันว่าการดำเนินธุรกิจกีฬาหรือการประกอบพาณิชย์กรรมในการจัดการแข่งขันกีฬาได้รับการยอมรับนับถือทั่วไป จนทุกฝ่ายพร้อมใจปฏิบัติตาม ยิ่งถ้าทุกฝ่ายระบุไว้ในข้อตกลงในการดำเนินธุรกิจกีฬาอย่างชัดเจนหรือกำหนดเอาไว้ในสัญญาต่างตอบแทนประโยชน์จากการจัดการแข่งขันกีฬาร่วมกันเป็นลายลักษณ์อักษร ก็ยังสามารถนำมาใช้อ้างอิง ผูกพันระหว่างทุกฝ่ายและบังคับใช้กับทุกฝ่ายได้ ทั้งนี้ธรรมชาติของธุรกิจกีฬาบางอย่างถูกใช้เป็นบรรทัดฐานที่กำหนดให้ผู้คนในวงการกีฬาทุกฝ่ายต้องยึดถือประพฤติดำเนินปฏิบัติอย่างเข้มงวด ถือว่าแบบแผนในการดำเนินกิจกรรมกีฬาหรือการจัดการแข่งขันกีฬาในรูปแบบที่ปฏิบัติมาอย่างต่อเนื่องว่าเป็นสิ่งที่ ดีงาม พร้อมกับมีการวางระบบกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างกันเพื่อให้การปฏิบัติงานถูกต้องตามกฎหมายบ้านเมือง ไม่ฝ่าฝืนกฎระเบียบในทางธุรกิจและเป็นไปตามข้อตกลงที่ทำร่วมกัน แต่ธรรมชาติของธุรกิจกีฬาอาจได้รับการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายบ้านเมืองด้วยการทบทวนตรวจสอบว่าธรรมชาติของธุรกิจกีฬาดังกล่าว ส่งผลกระทบในด้านลบต่อผู้คนหมู่มากในวงการกีฬาหรือผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมหรือไม่

ในปัจจุบันธรรมชาติของธุรกิจกีฬาในสหรัฐอเมริกา (United State หรือ U.S.) อาจอยู่บนพื้นฐานของระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่มุ่งเน้นให้การดำเนินกิจกรรมกีฬาในสหรัฐอเมริกาสามารถอยู่รอดและดำเนินต่อไปได้ หรืออยู่บนพื้นฐานของระบบความสัมพันธ์ตามความผูกพันในข้อตกลงที่มุ่งให้การแข่งขันกีฬาสามารถแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจเพื่อความอยู่รอดของทุกฝ่ายได้อย่างยั่งยืน โดยธรรมชาติของธุรกิจกีฬาที่อาจมีวิวัฒนาการจากโมเดลธุรกิจ (Business Models) บางรูปแบบ ที่นำไปสู่ความผูกพันของทุกฝ่าย

หรือเกิดจากรูปแบบมาตรฐานการบริหารการแข่งขันกีฬาอาชีพในสหรัฐอเมริกา (U.S. Professional Sports) อย่างเป็นทางการ ภายใต้หลักเกณฑ์ที่จะต้องปฏิบัติตามเกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าหรือการให้บริการตามมาตรฐานเดียวกัน ซึ่งเน้นการสร้างสิทธิพิเศษเฉพาะตัว (Exclusive Rights) ในการทำธุรกิจกีฬาภายใต้ชื่อลีกการแข่งขันกีฬา (League) ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อผู้จัดการแข่งขันกีฬาบางชนิดในสหรัฐอเมริกา มีผู้ดำเนินงานเพียงรายเดียวหรือมีผู้จัดการแข่งขันในกีฬาประเภทเดียวกันเพียงไม่กี่ราย (Oligopoly) เท่านั้น เช่น กีฬาเบสบอล (Baseball) กีฬาบาสเกตบอล (Basketball) กีฬาอเมริกันฟุตบอล (American Football) และกีฬาฮอกกี้ (Hockey) เป็นต้น

อย่างไรก็ดี ธรรมชาติของธุรกิจลีกกีฬาในสหรัฐฯ คือการบริหารงานโดยนิติบุคคลตามกฎหมายเอกชน ซึ่งอาจเป็นผู้ดำเนินการจัดการแข่งขันเพียงรายเดียว หรือเป็นหนึ่งในผู้จัดการแข่งขันจำนวนน้อยรายในกีฬาประเภทนั้นจะถือเป็นการดำเนินการขัดหรือแย้งกับนโยบายต่อต้านการผูกขาดของสหรัฐอเมริกา (U.S. Antitrust Policy) หรือไม่ เพราะนโยบายต่อต้านการผูกขาดของสหรัฐอเมริกาย่อมมุ่งเน้นให้มีเสรีทางการค้าที่ประกอบไปด้วยผู้ประกอบการธุรกิจหลายรายมาแข่งขันในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมประเภทเดียวกันอย่างเสรีซึ่งจะส่งผลให้เกิดสินค้าที่หลากหลายหรือรูปแบบของการให้บริการที่แตกแขนงออกไปตามกลไกตลาด (Market Mechanism) อันเป็นการทำให้ธุรกิจอุตสาหกรรมกีฬาสามารถตอบสนองความต้องการของผู้ติดตามรับชมการแข่งขันกีฬาหรือแฟนกีฬาในฐานะที่เป็นผู้บริโภคในตลาดสหรัฐอเมริกาที่หลากหลาย ผู้ติดตามรับชมการแข่งขันกีฬาหรือแฟนกีฬาสามารถเลือกซื้อสินค้าที่เหมาะสมกับรายได้หรือเลือกใช้บริการตามศักยภาพทางเศรษฐกิจของตนได้อย่างแท้จริง ในทางกลับกันการมีผู้จัดการแข่งขันกีฬานานาชาติเดียวกันที่มีจำนวนน้อยรายจะส่งผลให้เกิดการผูกขาดทางการค้าจากธรรมชาติของการดำเนินธุรกิจการจัดการแข่งขันกีฬาในบางชนิดกีฬาในสหรัฐอเมริกาได้หรือไม่ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นประเด็นท้าทายและปัญหาทางกฎหมายที่วงการกีฬาในสหรัฐอเมริกาเคยเผชิญร่วมกัน (Snyder, 2008)

ธุรกิจการจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลระบบลีกที่ดำเนินการโดยเมเจอร์ลีกเบสบอล (Major League Baseball หรือ MLB) อยู่บนพื้นฐานของรูปแบบการดำเนินธุรกิจที่ก่อให้เกิดการบริหารปกครองทีมกีฬาที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาหรือการแข่งขันกีฬาของ MLB การบริหารปกครองเช่นนี้เกิดขึ้นจากทีมเบสบอลอาชีพชั้นนำต่างตกลงยินยอมจะปฏิบัติตามนโยบายและกฎระเบียบที่ MLB ได้วางเอาไว้ ตลอดจนยอมรับอำนาจสูงสุดรวมศูนย์อยู่ที่เลขาธิการกลาง (Central Commissioner) โดยมุ่งเน้นการควบคุมบังคับทีมเบสบอลอาชีพที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬาหรือการแข่งขันกีฬาของ MLB อย่างเบ็ดเสร็จ สามารถวางกฎระเบียบให้ทีมเบสบอลอาชีพปฏิบัติตามเกี่ยวกับข้อตกลงสภาพการจ้างงาน (Collective Bargaining Agreement หรือ CBA) การโยกย้ายทำเลที่ตั้งของทีม (MLB Team Relocation) สิทธิเหนือเขตอำนาจบริหารปกครองของ MLB และบรรดาทีมเบสบอลอาชีพในลีก (Territorial rights) การมีสิทธิแต่เพียงหนึ่งเดียว (Exclusivity) ในการควบคุมลักษณะการดำเนินธุรกิจหรือรูปแบบทางการค้าที่บรรดาทีมเบสบอลอาชีพที่อยู่ภายใต้ระบบการบริหารปกครองของ MLB ต้องยินยอมพร้อมใจปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ปัจจัยเหล่านี้ดูเหมือนว่าจะสร้างสถานการณ์ให้ MLB สามารถใช้อำนาจของตนดำเนินการผูกขาดทางการค้าในตลาดธุรกิจอุตสาหกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลระบบลีกในสหรัฐอเมริกาได้ (Nathanson, 2013) ทั้งนี้ลีกการแข่งขันกีฬาบางชนิดกีฬาในสหรัฐอเมริกาก็เคยมีพฤติกรรมส่อไปในทางที่ผูกขาดทางการค้าในแวดวงธุรกิจอุตสาหกรรมกีฬาของตน เช่น สมาคมกีฬาบาสเกตบอลแห่งชาติสหรัฐอเมริกา (National Basketball Association หรือ NBA) ได้เจรจาตกลงกับ (American Basketball Association หรือ ABA) จัดทำข้อกำหนดการจ้างแบบ

พิเศษเพื่อให้ นักกีฬาเบสบอลต้องปฏิบัติงานอยู่ภายใต้ทีมกีฬาเบสบอลต้นสังกัดตลอดไป โดยที่ห้ามย้ายไปสังกัดทีมอื่น ๆ อีกตลอดชีวิต (Reserve Clause) เป็นการผูกขาดทางการค้าที่ไม่เหลือทางเลือกให้นักกีฬาเบสบอลที่จะโยกย้ายตนเองไปปฏิบัติงานยังต้นสังกัดใหม่ได้ และปิดกั้นโอกาสที่ทีมต้นสังกัดอื่น ๆ จะสามารถครอบครองนักกีฬาเบสบอลที่มีศักยภาพและมีประสิทธิภาพตามความต้องการของตนได้ (Berri, 2021) เป็นต้น

บทความฉบับนี้มุ่งอธิบายถึงโครงสร้างการดำเนินธุรกิจการจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB พร้อมกับอธิบายรูปแบบการบริหารปกครองกีฬาระบบลีกที่สอดคล้องกับการดำเนินธุรกิจการจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ที่ดำเนินอยู่ อีกด้านหนึ่งบทความฉบับนี้อธิบายว่าเหตุใดการดำเนินธุรกิจการจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ไม่ถือเป็นการผูกขาดทางการค้า แม้ว่า MLB จะมีการใช้อำนาจเหนือตลาดหรือแสดงพฤติกรรมทางธุรกิจบางประการที่น่าจะถือเป็นการผูกขาดทางการค้าพร้อมกับหยิบยกคดีที่ศาลฎีกาสหรัฐอเมริกา (U.S. Supreme Court) เคยวินิจฉัย นั่นก็คือ คดี *Federal Baseball Club v. National League* (คดี *Federal Baseball Club of Baltimore, Inc. v. National League of Professional Baseball Clubs*, 259 U.S. 200 (1922)) โดยศาลฎีกาสหรัฐอเมริกาวินิจฉัยไปในทำนองที่ว่า การดำเนินธุรกิจการจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ไม่ถือเป็นพฤติกรรมที่ผูกขาดทางการค้า พร้อมอธิบายและวิเคราะห์ผลในทางกฎหมายของคำพิพากษานี้

อิทธิพลของสัญญาแฟรนไชส์ต่ออำนาจบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB

ความผูกพันภายใต้โครงสร้างการดำเนินธุรกิจลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ที่อำนาจสูงสุดในการบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB อยู่ในมือของเลขาธิการกลางของ MLB อย่างเบ็ดเสร็จ โดยที่เลขาธิการกลางต้องใช้อำนาจบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB โดยยึดหลักประโยชน์สูงสุดของลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB (The Best Interests of MLB's Baseball) อันเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการใช้อำนาจบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ที่ตนเองมีที่การตัดสินใจต่าง ๆ ควรสร้างผลกระทบในด้านบวกต่อลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB โดยต้องคำนึงถึงประโยชน์ทางเศรษฐกิจควบคู่ไปกับประโยชน์ต่อวงการกีฬาเบสบอลของสหรัฐอเมริกาเป็นสำคัญ เพื่อให้ลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ดำเนินต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากแหล่งรายได้ต่าง ๆ อย่างคุ้มค่า อีกด้านหนึ่งความผูกพันภายใต้โครงสร้างการดำเนินธุรกิจลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB เป็นไปตามความสัมพันธ์ระหว่าง MLB กับทีมกีฬาเบสบอลที่เข้าร่วมจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB โดย MLB ใช้อำนาจตามกฎระเบียบของตนในการบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลให้สามารถสร้างประโยชน์ให้กับทั้ง MLB และบรรดาทีมกีฬาเบสบอลที่เข้ามาร่วมกิจกรรมกีฬาเบสบอลหรือการแข่งขันกีฬาเบสบอลที่ MLB เป็นผู้จัด ยิ่งไปกว่านั้นโครงสร้าง การดำเนินธุรกิจการจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ดำรงอยู่คู่ขนานกับการจัดระเบียบบริหารปกครองการจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ซึ่งมุ่งเน้นการดำเนินกิจกรรมกีฬาเพื่อสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือมุ่งไปสู่การจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อแสวงหารายได้ ที่ท้ายที่สุดลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ก็จะมีเสถียรภาพระบบการเงินแบบองค์รวม นั้นหมายความว่าสถานภาพทางเศรษฐกิจของ MLB ก็จะมีความแข็งแกร่ง ลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ก็สามารถดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น บรรดาทีมกีฬาเบสบอลที่มาร่วมลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB

ก็จะได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจไปด้วย (McEvoy, 2007)

จากที่กล่าวมาในข้างต้น อาจมีคำถามตามมาว่าเหตุใด MLB จึงมีอำนาจบริหารปกครองเช่นนี้ ทำไมเลขาธิการกลางจึงสามารถใช้อำนาจบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB และความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB เกิดขึ้นจากปัจจัยใด เหตุนี้เองจึงต้องอธิบายว่าอำนาจบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB เกิดขึ้นมาจากความผูกพัน สิทธิหน้าที่ ความรับผิดชอบภายใต้สัญญาแฟรนไชส์ (Franchise Agreement) ระหว่าง MLB เจ้าของลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์ (Franchisor) กับทีมกีฬาเบสบอลยินยอมตกลงที่จะผูกพันตนภายใต้สัญญาแฟรนไชส์ในฐานะแฟรนไชส์ซี (Franchisee) โดย MLB ตกลงจะวางโครงสร้างการบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB และพัฒนารูปแบบการดำเนินธุรกิจการจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลในรูปแบบลีก ตลอดจนมีอำนาจตัดสินใจให้ทีมกีฬาเบสบอลเข้ามาอยู่ภายใต้การบริหารปกครองและอนุญาตให้ใช้สิทธิ (หรือให้สิทธิ) บางประการที่ปรากฏอยู่ในธุรกิจอุตสาหกรรมของตน เช่น การอ้างอิงตราสัญลักษณ์ MLB การเข้าร่วมกิจกรรมทางการค้า ฯลฯ โดยแลกกับการได้รับค่าธรรมเนียมการได้รับสิทธิ (Royalty Fee) จากทีมกีฬาเบสบอลที่เข้าร่วมลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ในส่วนของทีมกีฬาเบสบอลยินยอมตกลงที่จะผูกพันตนภายใต้สัญญาแฟรนไชส์นั้น ก็จะอยู่ในฐานะแฟรนไชส์ซีที่เข้ามาอยู่ภายใต้การบริหารปกครองและยินยอมจะจ่ายค่าธรรมเนียมการได้รับสิทธิเพื่อแลกกับการได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ (หรือได้รับสิทธิ) ในทางเศรษฐกิจบางอย่างดังปรากฏในสัญญาเช่นว่านี้ ทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีสามารถวางกฎระเบียบมาบริหารปกครองทีมกีฬาเบสบอลของตนเองได้ และสามารถให้สิทธิทางการค้าที่ได้รับจากแฟรนไชส์เซอร์ได้ โดยกิจกรรมทั้งหมดต้องมุ่งแสวงหารายได้หรือสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจเพื่อให้ประโยชน์ต่อทีมกีฬาเบสบอลของตนเอง และสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนภายใต้โลโก้ (Logo) ตราสัญลักษณ์ (Brand) หรือเครื่องหมายทางการค้า (Trademark) ของ MLB (Edelman & Holden, 2024)

อิทธิพลของสัญญาแฟรนไชส์ต่ออำนาจบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ยังทำให้ MLB สามารถสร้างขอบเขตในเชิงพื้นที่หรืออาณาเขตทางภูมิศาสตร์กำหนดเอาไว้ให้ทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีทีมหนึ่งมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในพื้นที่หรืออาณาเขตดังกล่าว (Franchise Territories) ทำให้ทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีสามารถทำกิจกรรมเพื่อแสวงหารายได้หรือประโยชน์ทางเศรษฐกิจโดยสามารถอ้างอิงกับสาธารณชนหรือผู้คนทั่วไปได้ว่าทีมกีฬาเบสบอลของตนเป็นทีมที่เข้าร่วมลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB เพื่อสร้างความศรัทธา น่าเชื่อถือในทางธุรกิจ และดึงดูดให้ผู้ติดตามรับชมกีฬาเบสบอลที่อยู่ในพื้นที่หรือแฟรนไชส์ซีทีมหนึ่งมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในพื้นที่หรืออาณาเขตดังกล่าวเหมือนกัน หันมาซื้อสินค้าและใช้บริการในธุรกิจของตน ทั้งนี้ MLB ต้องทำข้อตกลงห้ามไม่ให้ตนเองแต่งตั้งทีมกีฬาเบสบอลอื่น ๆ ให้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในพื้นที่หรืออาณาเขตที่มีทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีได้รับมอบสิทธิแต่เพียงผู้เดียวให้ประกอบกิจกรรมแสวงหารายได้หรือประโยชน์ทางเศรษฐกิจมาก่อนอยู่แล้ว เหตุที่ MLB กำหนดเนื้อหาในสัญญาแฟรนไชส์ไว้ในทำนองนี้ก็เพื่อให้ทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีสิทธิแสวงหารายได้หรือประโยชน์ทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะในพื้นที่หรืออาณาเขตที่ตนเองได้รับสิทธิเท่านั้นทั้งสิทธิแสวงหารายได้หรือประโยชน์ทางเศรษฐกิจก็สามารถทำได้เฉพาะภายในขอบเขตในเชิงพื้นที่หรืออาณาเขตทางภูมิศาสตร์ได้รับสิทธิเท่านั้น อีกด้านหนึ่ง MLB พยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดการทับซ้อนขอบเขตในเชิงพื้นที่หรืออาณาเขตทางภูมิศาสตร์ (Conflict of Franchise Territories) หรือสถานการณ์ที่ทีมที่เข้าร่วมลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ตั้งแต่สองทีม

ขึ้นไปมีสิทธิในการแสวงหารายได้หรือประโยชน์ทางเศรษฐกิจในฐานะแฟรนไชส์ซีในขอบเขตในเชิงพื้นที่หรืออาณาเขตทางภูมิศาสตร์เดียวกัน เพราะความทับซ้อนเช่นนี้อาจทำให้เกิดปัญหาว่าทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีทีมใดควรมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในขอบเขตในเชิงพื้นที่หรืออาณาเขตทางภูมิศาสตร์ดังกล่าว ในการทำกิจกรรมเพื่อแสวงหารายได้หรือประโยชน์ทางเศรษฐกิจตามขอบเขตในเชิงพื้นที่หรืออาณาเขตทางภูมิศาสตร์ รูปแบบการทำสัญญาแฟรนไชส์ซึ่งปฏิบัติสืบต่อกันมาอย่างยาวนานเช่นว่านี้ ย่อมส่งผลต่อการดำเนินธุรกิจบางอย่างของทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซี ตัวอย่างเช่น ทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีย่อมมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในพื้นที่หรืออาณาเขตของตน ทำให้ทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีมีสิทธิในการถ่ายทอดสด (Broadcast Rights) ได้รับอนุญาตตามสิทธิแต่เพียงผู้เดียวให้เป็นผู้แพร่เสียงแพร่ภาพการแข่งขันกีฬาเฉพาะขอบเขตในเชิงพื้นที่หรืออาณาเขตทางภูมิศาสตร์ที่ตนมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว (Dunning & Kleiman, 2016) เป็นต้น

จากที่กล่าวมาในข้างต้น อาจสรุปได้ว่า “Franchise Territories” หรือ “เขตอำนาจตามสัญญาแฟรนไชส์” นั่นก็คือ ขอบเขตในเชิงพื้นที่หรืออาณาเขตทางภูมิศาสตร์ที่สามารถใช้ “Exclusive Rights” หรือ “สิทธิอันเป็นเอกสิทธิ์” ของทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซี ในบริบทของคู่สัญญากับฝ่าย MBL ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์ คือทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีได้รับสิทธิทางธุรกิจบางอย่างเป็นพิเศษที่ได้รับตามกฎหมายของ MBL เพื่อแสวงหารายได้หรือประโยชน์ทางเศรษฐกิจให้ตนอย่างต่อเนื่องในขอบเขตในเชิงพื้นที่หรืออาณาเขตทางภูมิศาสตร์ที่ตนมีสิทธิตามสัญญาแฟรนไชส์

การรวมศูนย์อำนาจการบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB

อิทธิพลของสัญญาแฟรนไชส์ยังส่งผลให้บรรดาทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีต้องยอมรับการรวมศูนย์อำนาจ (Centralization) ให้อำนาจการบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB รวมเอาไว้ที่เลขาธิการลีก MLB เพียงคนเดียวเท่านั้น เท่ากับว่าการบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB มีความเป็นเอกภาพหรือมีแบบแผนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สามารถใช้อำนาจตราธรรมนูญ MBL (MLB Constitution) อันเป็นกฎระเบียบสูงสุดที่ใช้ในการบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬา MLB เป็นสำคัญ ถือเป็นกฎระเบียบฉบับแม่บทเหนือกฎระเบียบของ MBL ทั้งปวง ที่กำหนดโครงสร้างการบริหารปกครองกีฬาเบสบอลของ MLB สิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบ MBL ตลอดจนวางแนวทางจัดระเบียบบริหารปกครองกีฬาเบสบอล การดำเนินกิจกรรมลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอล และความสัมพันธ์ระหว่าง MBL ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์ (หรือเจ้าหน้าที่ของ MLB) กับทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซี ธรรมนูญ MBL เช่นว่านี้ยังให้อำนาจ MBL สามารถออกกฎระเบียบมาควบคุมเจ้าหน้าที่ของ MLB ไม่ให้ใช้อำนาจเกินขอบเขตจนไปกระทบต่อสิทธิของทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซี ในอีกด้านหนึ่งธรรมนูญ MBL ฉบับนี้ยังวางโครงสร้างการบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MBL บริบทของความยินยอมผูกพันภายใต้สัญญาแฟรนไชส์ที่ทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีต้องยอมรับอำนาจของ MBL ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์ มุ่งเน้นให้ MBL ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์มีอำนาจตัดสินใจบริหารจัดการลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MBL ด้วยตนเอง เพื่อให้ลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MBL มีความอยู่รอดทางเศรษฐกิจ สามารถสร้างกำไรหรือประโยชน์ทางเศรษฐกิจได้ ผ่านการวางบทบาทให้ทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีมีส่วนร่วมในการแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การสร้างเครือข่ายแฟรนไชส์เพื่อให้ธุรกิจลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลรุดหน้า และสามารถปรับตัวให้ทันต่อความผันผวนทางเศรษฐกิจที่อาจเกิดขึ้นภายในสหรัฐอเมริกา

การบริหารปกครองของ MLB เป็นระบบการบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลที่มุ่งวางระเบียบแบบแผน กำหนดกฎระเบียบและการใช้อำนาจที่เกิดการยอมตนเข้ามาอยู่ภายใต้อำนาจการบริหารปกครองของทีมกีฬาเบสบอลในฐานะ แพรนไชส์ซีตามสัญญาแพรนไชส์ ทำให้ทั้ง MBL ในฐานะแพรนไชส์ซีเซอร์มีอำนาจบริหารปกครองเหนือทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแพรนไชส์ซีได้ สำหรับกฎระเบียบที่ MLB มีขึ้นเพื่อจัดโครงสร้างการบริหารปกครองของ MLB จัดระเบียบองค์กร (หรือสถาบันที่ใช้อำนาจ) ของ MLB รวมทั้งกำหนดความสัมพันธ์ระหว่าง MLB กับสถาบันของ MLB หรือ MLB กับทีมกีฬาเบสบอล โดย MLB มีสถานะสูงกว่าทีมกีฬาเบสบอล และ MLB ใช้อำนาจบริหารปกครองเพื่อก่อให้เกิด “ประโยชน์สูงสุดแก่กีฬาเบสบอล” หรือ “The Best Interests of Baseball” นั้นหมายความว่า ไม่ว่าจะเป็นการจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลระบบลีกหรือกิจกรรมทางเศรษฐกิจเพื่อแสวงหารายได้จากลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอล ต้องจัดทำขึ้นเพื่อสนองความต้องการส่วนรวม มุ่งประโยชน์ให้เกิดขึ้นต่อ MBL ในฐานะแพรนไชส์ซีเซอร์กับทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแพรนไชส์ซีแบบองค์รวม สร้างการปฏิบัติต่อทุกฝ่ายให้ได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เหมาะสมหรือให้ทุกฝ่ายได้ตอบแทนกันอย่างสมเหตุสมผล และพัฒนาคุณภาพลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ให้ดียิ่งขึ้นไป

สำหรับการบริหารปกครอง MLB มีอำนาจ 3 ประการอันประกอบด้วย (ก) อำนาจบัญญัติกฎระเบียบสำหรับวางกติกาหรือกำหนดกฎระเบียบที่ใช้บังคับควบคุมความประพฤติของทีมกีฬาเบสบอลในฐานะ แพรนไชส์ซี ให้ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดหรือรักษาวินัยตามกฎระเบียบบัญญัติเอาไว้อย่างเข้มงวด (ข) อำนาจในการบริหารปกครองกีฬาเบสบอล โดยมีเลขาธิการกลาง MBL เป็นผู้ใช้อำนาจหลักตามที่ธรรมนูญ MBL ได้ให้อำนาจเอาไว้ โดยการใช้อำนาจเช่นนี้ขึ้นอยู่กับภายใต้การให้คำปรึกษาและกำกับดูแลของสภาบริหาร MLB (MLB Executive Council) มีหน้าที่ในการใช้ความเห็นในเชิงนโยบาย มีส่วนร่วมในการให้ความเห็นเพื่อนำไปสู่การตัดสินใจที่สำคัญ ติดตามตรวจสอบการบริหารงานของทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแพรนไชส์ซีแบบองค์รวม และรักษาประโยชน์สูงสุดแก่กีฬาเบสบอล เพื่อให้การจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลของระบบลีกของ MLB บรรลุเป้าหมายตามที่ MLB กำหนดเอาไว้ในกฎระเบียบ หากทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแพรนไชส์ซี (และบรรดาผู้ร่วมทีมกีฬาเบสบอล) มีการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามจะมีความผิดทางวินัยและได้รับโทษทางวินัยตามที่กำหนดไว้ ซึ่งเลขาธิการกลางมีอำนาจ ในการใช้ดุลพินิจออกคำสั่งลงโทษทางวินัย (Disciplinary Power) และ (ค) อำนาจระงับข้อพิพาท (วินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาท เพื่อยุติข้อพิพาทและบังคับใช้กฎระเบียบของ MLB โดยกลไกการระงับข้อพิพาทที่ MLB มีอำนาจดำเนินการ นั่นก็คือ การอนุญาโตตุลาการที่อนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดเสร็จเด็ดขาด (Final Offer Arbitration หรือ FOA) อันถือว่าข้อพิพาทถึงที่สุด และคู่พิพาททุกฝ่ายไม่สามารถอุทธรณ์ต่อไปได้หรือดำเนินคดีทางศาลได้อีก สำหรับข้อพิพาทที่ MLB มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดได้แก่ ข้อพิพาทระหว่างนักกีฬาเบสบอล (Players) กับทีมกีฬาเบสบอลอันเป็นคดีพิพาทที่เกี่ยวข้องกับการจ่ายเงินเดือนนักกีฬา (Salary Arbitration Cases) หรือระหว่างนักกีฬากับทีมกีฬาเบสบอลอันเป็นคดีพิพาทที่เกี่ยวข้องกับข้อร้องเรียนการไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงการจ้างงาน (Grievance Arbitration Cases) เช่น การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษฐานผิดวินัยนักกีฬา (Disciplinary Appeals) การร้องขอให้วินิจฉัยข้อพิพาทในประเด็นเกี่ยวกับสัญญาจ้างนักกีฬา (Contractual Disputes) การขอให้วินิจฉัยข้อพิพาทในประเด็นเกี่ยวกับโครงการร่วมบำบัดและป้องกันการใช้สารต้องห้ามทางการกีฬา (Joint Drug Prevention and Treatment Program) โครงการระหว่างสโมสรนักกีฬาเบสบอล MLB (MLB Players Association) และสำนักงานเลขาธิการกลาง MLB (Office of the Commissioner of Baseball) ทั้งนี้ MLB ใช้อำนาจระงับข้อพิพาท

ผ่านทางบุคคลผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายกีฬาและกฎกติกา กีฬาเบสบอลที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นอนุญาโตตุลาการ เช่น องค์คณะอนุญาโตตุลาการสามคน (Three-Person Panel) หรืออนุญาโตตุลาการอิสระเพียงคนเดียว (Single Independent Arbitrator) โดยอนุญาโตตุลาการเหล่านี้จะวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทในนาม MLB อนุญาโตตุลาการสามารถใช้อำนาจที่ได้รับจาก MLB ในการถ่วงดุลตรวจสอบการใช้อำนาจบริหารปกครอง กีฬาของเลขาธิการกลาง MLB ได้ เพื่อป้องกันไม่ให้เลขาธิการกลาง MLB ใช้อำนาจไม่ชอบด้วยกฎระเบียบ หรือใช้อำนาจดุลพินิจออกคำสั่งลงโทษทางวินัย (เช่น ลงโทษปรับ (Fine) การให้รอการลงโทษ (Suspension) โดยอนุญาโตตุลาการที่ได้รับการแต่งตั้งมีอำนาจตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมาย ความเหมาะสมความสมเหตุสมผลและความได้สัดส่วนของการใช้อำนาจออกคำสั่งเพื่อการบริหารปกครอง กีฬาเบสบอลในทางกลับกัน เลขาธิการกลาง MLB เป็นผู้ที่มีอำนาจในการพิจารณาประเมินค่าเงินกระบวนกาการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาท เพื่อให้อนุญาโตตุลาการได้รับประโยชน์จากการจัดสรรงบประมาณเช่นว่านี้ได้ นั่นก็เท่ากับว่าอนุญาโตตุลาการสามารถใช้อำนาจของตนตรวจสอบการใช้อำนาจของเลขาธิการกลาง MLB ได้ และเลขาธิการกลาง MLB สามารถใช้อำนาจจัดสรรงบประมาณมาสนับสนุนการทำงานของอนุญาโตตุลาการได้ อันเป็นการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจ (Check and Balance) ระหว่างกันและกัน

อำนาจบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลภายใต้ความสัมพันธ์ระหว่าง MLB

ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์กับทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซี

ความสัมพันธ์ระหว่าง MLB ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์กับทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีล้วนแล้วแต่ทำให้ MLB มีอำนาจอิสระในการบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของตนเอง ประกอบกับ MLB มีสถานะทางกฎหมายเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายเอกชนเพียงรายเดียวในอุตสาหกรรมกีฬาเบสบอลสหรัฐอเมริกา (U.S. Baseball Industry) ทำให้การดำเนินธุรกิจของ MLB ปราศจากคู่แข่ง เพราะไม่มีลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลในสหรัฐอเมริกาที่ดำเนินธุรกิจใกล้เคียงกันกับ MLB ในสหรัฐอเมริกา แทบจะเรียกได้ว่า MLB เป็นผู้ผูกขาดมีอิทธิพลเหนือตลาด สามารถกำหนดราคาสินค้าอย่างสมบูรณ์และวิธีการได้มาซึ่งประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการให้บริการอย่างเบ็ดเสร็จ ไม่มีนิติบุคคลตามกฎหมายเอกชนในสหรัฐอเมริการายใดมาเป็นคู่แข่งรายใหม่ในตลาดธุรกิจกีฬาเบสบอลในสหรัฐอเมริกา อีกด้านหนึ่ง MLB มีเขตอำนาจบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลเป็นของตนเอง (MLB Jurisdiction) ทั้งยังมีอำนาจกำหนด “Franchise Territories” หรือ “เขตอำนาจตามสัญญาแฟรนไชส์” อันเป็นขอบเขตในเชิงพื้นที่หรืออาณาเขตทางภูมิศาสตร์ที่ทำให้ทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีสามารถใช้ “Exclusive Rights” หรือ “สิทธิอันเป็นเอกสิทธิ์” ในการแสวงหารายได้หรือประโยชน์ทางเศรษฐกิจ (Farzin, 2015) เท่ากับว่าการทำสัญญาแฟรนไชส์ภายใต้ความตกลงร่วมกันระหว่าง MLB ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์กับทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซี สามารถทำให้ทีมกีฬาเบสบอลต่าง ๆ มาร่วมตลาดธุรกิจกีฬาเบสบอลเดียวกัน โดยมี MLB คอยทำหน้าที่ใช้อำนาจแต่เพียงผู้เดียวกำหนดกติกา กฎระเบียบ หลักเกณฑ์การดำเนินธุรกิจ ความสัมพันธ์ในทางธุรกิจ เงื่อนไขทางการค้า รวมไปถึงการมีระบบการบริหารปกครอง MLB อย่างเป็นอิสระ พฤติกรรมเช่นว่านี้น่าจะเป็นเป็นการดำเนินธุรกิจการจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลแต่เพียงรายเดียว แล้วมีการตกลงตามสัญญาแฟรนไชส์ที่เข้าข่ายว่าเป็นการผูกขาดทางการค้าให้มี MLB สามารถใช้อำนาจบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอล MLB ให้กลายมาเป็นลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลอาชีพหลักเพียงรายเดียวในสหรัฐอเมริกาเท่านั้น

เมื่อพิจารณาหลักการและเหตุผลในความสัมพันธ์ระหว่าง MLB ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์กับทีมกีฬา

เบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ที่มีอยู่แล้วนั้นจะเห็นได้ว่าความผูกพันตามสัญญาแฟรนไชส์ดังกล่าวมีความมุ่งหมายเพื่อที่จะให้ทีมกีฬาเบสบอลยอมรับนับถืออำนาจของ MLB และปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ MLB ได้วางเอาไว้อย่างเคร่งครัด อันเนื่องมาจากการนำเอาธรรมนูญ MLB และกฎระเบียบของ MLB มาใช้บังคับกับการบริหารปกครองลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอล ทั้งนี้ เนื่องจากความจำเป็นด้านเทคนิคในการบริหารปกครองชนิดกีฬาเบสบอลอยู่บนพื้นฐานของความผูกพันตามสัญญาแฟรนไชส์ซึ่งมีเจตนารมณ์ในการใช้บังคับโดยตรงกับผูกพันระหว่าง MLB ในฐานะผู้ใช้อำนาจบริหารปกครองกับทีมกีฬาเบสบอลในฐานะผู้อยู่ภายใต้อำนาจบริหารปกครองมายึดถือเอาว่าเป็นความสัมพันธ์เช่นนั้นจะเป็นพฤติกรรมผูกขาดทางการค้า เพราะเท่ากับว่า MLB ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์ (ซึ่งเป็นทั้งผู้จัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลรายการ National League of Professional Baseball Clubs (National League หรือ NL) และ American League of Professional Baseball Clubs (American League หรือ AL) กับทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีสมคบคิดหรือร่วมมือกันเพื่อสร้างอำนาจผูกขาดทางการค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ MLB แสดงพฤติกรรมที่น่าจะก่อให้เกิดการแข่งขันทางการค้าที่ไม่เป็นธรรม โดย MLB เพียงรายเดียวหรือกลุ่มความสัมพันธ์ระหว่าง MLB ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์กับทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีตามสัญญาแฟรนไชส์เพียงกลุ่มเดียวมีอำนาจเหนือตลาดทำลายคู่แข่งทางการค้าที่มีอยู่ โดยการใช้เทคนิคทางธุรกิจบางอย่างดึงดูดทีมกีฬาเบสบอลคู่แข่งให้เข้ามาเป็นทีมกีฬาเบสบอล ในฐานะแฟรนไชส์ซีของตน

พฤติกรรมเข้าข่ายเป็นการผูกขาดทางการค้าของ MLB

MLB อาจมีพฤติกรรมเข้าข่ายเป็นการผูกขาดทางการค้า (Monopolization) เพื่อสร้างอำนาจเหนือตลาดธุรกิจกีฬาเบสบอล (Edelman, Grow, & Holden, 2025) เพราะ MLB พยายามทำตนประหนึ่งเป็นผู้ประกอบการรายเดียวที่มีอำนาจเหนือตลาด (Market Power) ด้วยการวางกฎระเบียบและสร้างข้อจำกัดบางอย่างไม่ให้คู่แข่งรายใหม่มีโอกาสมาประกอบธุรกิจกีฬาเบสบอลแข่งขันกับตน หรือวางกลไกป้องกันไม่ให้คู่แข่งรายเก่าเข้ามาสู่ตลาดธุรกิจกีฬาเบสบอลได้อีก ทำให้เหลือ MLB เป็นผู้ประกอบธุรกิจกีฬาเบสบอลที่จัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลระบบลีกที่ตนเองมีอำนาจบริหารปกครองเพียงรายเดียว อันประกอบด้วยลีก American League และลีก National League ซึ่งแต่เดิมมีกลุ่มเจ้าของทีมกีฬาเบสบอลในสหรัฐอเมริกาหลายทีมพยายามรวมตัวกันจัดตั้งลีก Federal League มาแข่งขันกับลีก American League และลีก National League ของ MLB แต่ปรากฏว่าลีก Federal League ดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาเบสบอลระบบลีกของตนได้ในเวลาสั้น ๆ ลีก Federal League ได้ใช้เทคนิคทางธุรกิจโน้มน้าวใจให้นักกีฬาเบสบอลอาชีพชั้นนำหันมาเล่นกีฬาในลีก Federal League ของตน ไม่ว่าจะเป็นการให้ค่าตอบแทนที่สูงกว่า (Higher Salaries) ลีกที่ MLB บริหารปกครองอยู่ อันเป็นการทำทลายข้อสงวนทางการค้าของ MLB (MLB's Reserve Clause) ที่ปรากฏสาระสำคัญในเชิงห้ามไม่ให้นักกีฬาที่สังกัดทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีโยกย้าย (Move) ไปสังกัดทีมกีฬาเบสบอลที่ลงแข่งขันในลีก Federal League ที่เป็นคู่แข่งทางการค้าฝ่ายตรงกันข้ามกับตน แต่ดูเหมือนว่าลีก Federal League ไม่อาจใช้เทคนิคทางธุรกิจของตนเอาชนะเหนือ MLB ได้ เพราะลีกของตนต้องแบกรับภาระรายจ่ายเพื่อดึงดูดนักกีฬาเบสบอลอาชีพที่มีชื่อเสียงเป็นจำนวนมากเพื่อเป้าหมายในการเอาชนะ MLB ประกอบกับตนก็ต้องแบกรับภาระรายจ่ายเพื่อสร้างสนามกีฬาเบสบอลขนาดใหญ่ให้รองรับการแข่งขันกีฬาเบสบอลในลีก Federal League ของตน เหตุนี้เองลีก Federal League จึงไม่อาจแข่งขันทางธุรกิจกับ MLB ได้ จึงต้องล้มเลิกกิจการไปในที่สุด นั้นหมายความว่า MLB สามารถ

ขัดขวางคู่แข่งรายใหม่ไม่ให้ประสบความสำเร็จทางธุรกิจการค้าได้เหมือนกับตน ทำให้ MLB ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์ไม่เพียงใช้อำนาจบริหารปกครองทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีได้เพียงเท่านั้น แต่การใช้อำนาจเหล่านี้ก็ยังสามารถสกัดกั้นทางทำมาหาได้ทางเจริญของคู่แข่งทางธุรกิจอีกด้วย ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ก่อให้เกิดจุดจบทางธุรกิจของลีก Federal League เกิดขึ้นในช่วงปลายฤดูการแข่งขัน 1915 นั่นก็คือ ทีมกีฬาเบสบอลที่ลงทำการแข่งขันในลีก Federal League บางทีมพยายามซื้อกิจการ (Buyout) ของทีมกีฬาเบสบอลที่ลงทำการแข่งขันในลีก American League ทำให้ทีมของตนกลายเป็นหนึ่งในทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีของ MLB และยอมตนอยู่ภายใต้อำนาจบริหารปกครองของ MLB ทำให้ทีมของตนได้รับสิทธิให้ลงทำการแข่งขันในลีก American League ได้ (Society for American Baseball Research, n.d.) ตัวอย่างเช่น ทีมเซนต์หลุยส์ เทอร์เรียร์ (St. Louis Terriers) ซึ่งเป็นทีมที่สังกัดลีก Federal League ได้รับอนุญาตให้ซื้อทีมเซนต์หลุยส์ บราวน์ส (St. Louis Browns) ซึ่งเป็นหนึ่งในทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีของ MLB ทำให้ทีมเซนต์หลุยส์ เทอร์เรียร์ ซึ่งการที่ทีมเซนต์หลุยส์ เทอร์เรียร์ได้รับสิทธิเช่นนี้ เกิดขึ้นจากการทำข้อตกลงทางออกร่วมกัน (Settlement Agreement) ระหว่างผู้แทน MLB ทีมเซนต์หลุยส์ เทอร์เรียร์ และลีก Federal League เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม มีบางทีมกลับไม่ได้รับอนุญาตให้ซื้อทีมกีฬาเบสบอลที่เป็นทีมแฟรนไชส์ซีของ MLB ซึ่งทีมที่ไม่ได้รับอนุญาตเช่นนี้จะเป็นทีมที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำข้อตกลงทางออกร่วมกันระหว่างทีมของตน ผู้แทน MLB และลีก Federal League ซึ่งจะทำข้อตกลงทางออกร่วมกันเช่นนี้ได้หรือไม่ก็ต้องได้รับอนุญาตจาก MLB ผลที่ตามมาทำให้ทีมที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ซื้อทีมกีฬาเบสบอลที่เป็นทีมแฟรนไชส์ซีของ MLB ย่อมไม่สามารถเข้าร่วมการแข่งขันลีก American League กับลีก National League ได้ อีกทั้งทีมที่ไม่ได้รับอนุญาตดังกล่าวย่อมสูญเสียชื่อเสียงเกียรติคุณหรือทางทำมาหาได้ทางเจริญไปเท่ากับว่าทีมที่ไม่ได้รับอนุญาตดังกล่าวถูกกีดกันจาก MLB อันเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทีมที่ไม่ได้รับอนุญาตในฐานะที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจกีฬาเบสบอลรายอื่นแล้วการไม่อนุญาตให้ทำข้อตกลงทางออกร่วมกันระหว่างทีมของตน ผู้แทน MLB และลีก Federal League เช่นนี้ถือเป็นการกีดกัน การประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจกีฬาเบสบอลรายอื่นอย่างไม่เป็นธรรมหรือไม่ (Rogers, 1977) การใช้อำนาจในตลาดธุรกิจกีฬาเบสบอลหรืออำนาจต่อรองในฐานะที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลที่เหลือนอยู่เพียงรายเดียวในสหรัฐอเมริกาอันเป็นการใช้ความได้เปรียบทางธุรกิจที่เหนือกว่าอย่างไม่เป็นธรรมหรือไม่ การไม่อนุญาตอย่างนี้จะถือเป็นการจำกัดหรือขัดขวางการประกอบธุรกิจกีฬาเบสบอลของทีมที่ไม่ได้รับอนุญาตดังกล่าวอย่างไม่เป็นธรรมหรือไม่

คดี *Federal Baseball Club v. National League* กับข้อยกเว้นการผูกขาดทางการค้าในสหรัฐอเมริกา

ศาลฎีกาสหรัฐอเมริกา (U.S. Supreme Court) ได้เคยวินิจฉัยในคดี *Federal Baseball Club v. National League* (คดี *Federal Baseball Club of Baltimore, Inc. v. National League of Professional Baseball Clubs*, 259 U.S. 200 (1922)) โดยคดีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงที่ว่าทีม Baltimore Terrapins ซึ่งเคยเป็นทีมที่เคยลงแข่งขันในลีก Federal League กลับไม่ได้รับอนุญาตให้ซื้อทีมกีฬาเบสบอลที่เป็นทีมแฟรนไชส์ซีของ MLB ซึ่งทีม Baltimore Terrapins ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำข้อตกลงทางออกร่วมกันระหว่างทีมของตน ผู้แทน MLB และลีก Federal League ซึ่งจะทำข้อตกลงทางออกร่วมกันเช่นนี้ได้หรือไม่

ก็ต้องได้รับอนุญาตจาก MLB (Jacob, 2024) ผลที่ตามมาทำให้ทีม Baltimore Terrapins ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ซื้อทีมกีฬาเบสบอลที่เป็นทีมแฟรนไชส์ของ MLB ย่อมไม่สามารถเข้าร่วมการแข่งขันลีก Americal League กับลีก National League จึงน่าจะถือได้ว่าพฤติกรรมของลีก MLB มุ่งเน้น การกีดกันทางการค้าด้วยการแสดงพฤติกรรมในทางที่ร่วมกันไม่ยอมให้ทีม Baltimore Terrapins เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเบสบอลอย่างมีระเบียบแบบแผนได้ (Organized Baseball) ทำให้ทีม Baltimore Terrapins สูญเสียประโยชน์ทางเศรษฐกิจ (Financial Losses) (Ansbro, 2026) โดยทีม Baltimore Terrapins กล่าวว่าตนได้รับความเสียหายทางเศรษฐกิจ เพราะ MLB กระทำการละเมิดกฎหมายต่อต้านการผูกขาดสหรัฐอเมริกาหรือรัฐบัญญัติ Sherman Antitrust Act แล้วขอให้ศาลสั่งให้ MLB ใช้ค่าเสียหายให้แก่ทีมของตนด้วย มาตรา 1 (Section 1) วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจำกัดทางการค้า (Restraint of Trade) เอาไว้ว่า “สัญญาการรวมกลุ่มในรูปแบบของทรัสต์หรืออย่างอื่น หรือการสมคบคิดใดๆ ที่เป็นการจำกัดการค้าหรือพาณิชย์ระหว่างรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกาหรือระหว่างประเทศ ถือเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย บุคคลใดที่ทำสัญญาหรือเข้าร่วมในการรวมกลุ่มหรือการสมคบคิดใด ๆ ที่ประกาศว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายฉบับนี้ จะถือว่ามีความผิดจำกัดทางการค้า และเมื่อศาลตัดสินว่ามีความผิด จะต้องถูกลงโทษปรับไม่เกิน 100,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ ในกรณีที่เป็นนิติบุคคลกระทำผิด หรือ 1,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ ในกรณีที่เป็นบุคคลธรรมดากระทำผิด หรือจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ แล้วแต่ดุลพินิจของศาล” (Every contract, combination in the form of trust or other- wise, or conspiracy, in restraint of trade or commerce among the several States, or with foreign nations, is hereby declared to be illegal. Every person who shall make any such contract or engage in any such combination or conspiracy, shall be deemed guilty of a misdemeanor, and, on conviction thereof, shall be punished by fine not exceeding five thousand dollars, or by imprisonment not exceeding one year, or by both said punishments, at the discretion of the court) และมาตรา 2 (Section 2) วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการผูกขาดตลาด (Monopolization) เอาไว้ว่า “บุคคลใดที่ผูกขาด หรือ พยายามผูกขาด หรือร่วมมือหรือสมคบคิดกับบุคคลอื่นใดเพื่อผูกขาดส่วนใดส่วนหนึ่งของการค้าหรือการพาณิชย์ระหว่างรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกาหรือระหว่างประเทศ จะถือว่ามีความผิดทางอาญฐานผูกขาดทางการค้า และหากศาลใช้วินิจฉัยว่ามีความผิดทางอาญา ก็จะต้องถูกลงโทษ ปรับไม่เกิน 100,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ ในกรณีที่เป็นนิติบุคคลกระทำผิด หรือ 1,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ ในกรณีที่เป็นบุคคลธรรมดากระทำผิด หรือจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือ ทั้งจำทั้งปรับ ตามดุลพินิจของศาล” (Every person who shall monopolize, or attempt to monopolize, or combine or conspire with any other person or persons, to monopolize any part of the trade or commerce among the several States, or with foreign nations, shall be deemed guilty of a misdemeanor, and, on conviction thereof; shall be punished by fine not exceeding five thousand dollars, or by imprisonment not exceeding one year, or by both said punishments, in the discretion of the court) (Federal Baseball Club of Baltimore, Inc. v. National League of Professional Baseball Clubs, 1922)

อย่างไรก็ดี ศาลฎีกาสหรัฐอเมริกาได้พิพากษาให้ถือว่ากระทำของ MLB และลีกการแข่งขันกีฬาของตนชอบด้วยกฎหมายแล้ว MLB ไม่ได้กระทำการละเมิดกฎหมายต่อต้านการผูกขาดสหรัฐอเมริกาหรือรัฐบัญญัติ Sherman Antitrust Act แต่อย่างไร โดยผู้พิพากษา Oliver Wendell Holmes Jr. ผู้พิพากษา

ศาลฎีกาสหรัฐอเมริกาที่เป็นองค์คณะผู้พิพากษาในขณะนั้น ให้เหตุผลในคำพิพากษาว่ารัฐบัญญัติ Sherman Antitrust Act จะบังคับใช้กับพฤติกรรมจำกัดการแข่งขันทางการค้าซึ่งเกี่ยวข้องกับ “การพาณิชย์ระหว่างรัฐ” หรือ “Interstate Commerce” เท่านั้น นั่นหมายความว่ารัฐบัญญัติ Sherman Antitrust Act ซึ่งวางหลักเกณฑ์ต่อต้านการทำสัญญาหรือข้อตกลงไปในเชิงรวมหัวสมคบคิดกันเพื่อจำกัดการค้าระหว่างรัฐหรือระหว่างประเทศ (Federal Trade Commission, n.d.) บังคับใช้เฉพาะพฤติกรรมจำกัดการแข่งขันทางการค้าที่มีผลข้ามเขตแดนรัฐในสหรัฐอเมริกาเท่านั้น เพื่อควบคุมป้องกันการสร้างข้อจำกัดไปในทางที่ไม่ให้เกิดการแข่งขันทางการค้าอย่างเสรี (Anticompetitive Restraints) ในทำนองที่สร้างการผูกขาดทางการค้าหรือในลักษณะที่เป็นบ่อเกิดอำนาจเหนือตลาดอย่างเบ็ดเสร็จ ซึ่งการแข่งขันกีฬาเบสบอลอาชีพ (Professional Baseball) ที่จัดขึ้นโดย MLB และลีก Americal League กับลีก National League ไม่ถือเป็น “การพาณิชย์ระหว่างรัฐ” หรือ “Interstate Commerce” แต่อย่างใด การแข่งขันกีฬาเบสบอลที่จัดขึ้นในสนามกีฬาในรัฐอันเป็นสถานที่จัดการแข่งขันดังกล่าวเป็นเพียง “มหกรรมการแสดง” หรือ “Exhibition” เท่านั้น อีกทั้งการแข่งขันกีฬาเบสบอลที่เกิดขึ้นก็ถือเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นในรัฐหนึ่งรัฐใดเพียงรัฐเดียวในขณะที่มีการแข่งขัน กีฬากำลังดำเนินอยู่ในสนามกีฬาของทีมกีฬาเบสบอลที่เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน เหตุนี้เองจึงถือว่ากิจกรรมดังกล่าวเป็น “เรื่องของแต่ละรัฐโดยแท้” หรือ “Purely State Affairs” การแข่งขันกีฬาเบสบอลที่เกิดขึ้นหาใช่เป็น “การพาณิชย์ระหว่างรัฐ” หรือ “Interstate Commerce” ที่รัฐบัญญัติ Sherman Antitrust Act จะถูกนำไปใช้บังคับได้ (Arena, 2023)

เท่ากับว่าศาลฎีกาสหรัฐอเมริกาวางหลักการเอาไว้ให้ MLB มีใช้อำนาจเหนือตลาดธุรกิจกีฬาเบสบอลที่ตนมีอยู่ สามารถสร้างข้อจำกัดทางการค้าตามที่ตนปรารถนาได้ เพราะการแข่งขันกีฬาเบสบอลที่จัดขึ้นในสนามกีฬาในรัฐอันเป็นสถานที่จัดการแข่งขันเบสบอลดังกล่าวเป็นเพียงมหกรรมการแสดงที่เกิดขึ้นแต่ละท้องถิ่น (Local Exhibition) ของแต่ละรัฐที่มีการจัดการแข่งขันเท่านั้น โดยการแข่งขันกีฬาเบสบอลที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งก็ไม่ใช้การพาณิชย์ระหว่างรัฐแต่อย่างใด เหตุนี้เองจึงไม่ถือว่า MLB ได้กระทำการฝ่าฝืนรัฐบัญญัติ Sherman Antitrust Act ยิ่งไปกว่านั้นศาลฎีกาสหรัฐอเมริกาก็ยังเห็นว่าโครงสร้างการบริหารปกครองการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ที่แม้จะมี MLB เพียงรายเดียวดำเนินการใช้อำนาจบริหารปกครองเหนือทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีของตนทั้งหมดทำให้สามารถกำหนดข้อจำกัดทางการค้า (หรือเงื่อนไขทางธุรกิจ) ตามข้อผูกพันในสัญญาแฟรนไชส์หรือสร้างข้อตกลงเพื่อหาทางออกทางธุรกิจร่วมกับคู่ค้ารายอื่น ๆ แต่โครงสร้างการบริหารปกครองการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ก็ดำเนินไปเพื่อให้การแข่งขันกีฬาเบสบอลระบบลีกของ MLB ได้แก่ ลีก American League กับลีก National League สามารถดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น โดยศาลฎีกาสหรัฐอเมริกายังมองว่ากีฬาเบสบอลเป็นเพียงชนิดกีฬาหนึ่งหรือเป็นเพียงกีฬาประเภทหนึ่ง (Sport) เท่านั้น แต่กีฬาเบสบอลก็ไม่ใช่สินค้า (Commodity) ที่วางจำหน่ายในท้องตลาดสหรัฐอเมริกาเหมือนกันสินค้าทั่วไป (Chaljub, 2025) เพราะถ้าเป็นการผูกขาดทางการค้าทั่วไปแล้วกิจการที่ผูกขาดทางการค้าต้องใช้อำนาจเหนือตลาดควบคุมราคาและปริมาณสินค้าทั่วไปที่วางจำหน่ายในท้องตลาด อันนำไปสู่การจำกัดการแข่งขันทางการค้าอย่างเสรีในท้องตลาด ด้วยเหตุนี้ศาลฎีกาสหรัฐอเมริกาจึงพิพากษาว่า MLB ไม่ได้มีพฤติกรรมผูกขาดทางการค้า ไม่ถือว่า MLB ได้กระทำการฝ่าฝืนรัฐบัญญัติ Sherman Antitrust Act แต่อย่างใด (Alito, 2009) คดี *Federal Baseball Club v. National League* นี้เสมือนหนึ่งว่าศาลสหรัฐอเมริกาสร้างข้อยกเว้นการผูกขาดทางการค้า (Antitrust Exemption) หรือข้อยกเว้นการบังคับใช้รัฐบัญญัติ Sherman Antitrust Act ไม่ให้บังคับใช้กับการแข่งขันกีฬาเบสบอลระบบลีก

ที่ MLB ใช้อำนาจบริหารปกครองอยู่ เพราะผลของการตีความรัฐธรรมนูญ Sherman Antitrust Act เพื่อนำรัฐธรรมนูญ Sherman Antitrust Act ไปปรับใช้กับข้อเท็จจริงในคดีนี้ ผลที่ตามมาคือ *Federal Baseball Club v. National League* เปรียบเสมือนเป็นข้อยกเว้นการผูกขาดทางการค้า ที่ศาลในสหรัฐอเมริกาอื่น ๆ ต้องยึดถือคำพิพากษานี้ คำพิพากษาเดิมในคดีนี้ถือเป็นบรรทัดฐาน (Precedent) ในการตัดสินหรือการทำคำพิพากษาของศาลสหรัฐอเมริกาในคดีถัดไป

การใช้คดี *Federal Baseball Club v. National League* เป็นบรรทัดฐานในการตัดสินคดีธุรกิจการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ในเวลาต่อมา

ศาลสหรัฐอเมริกาได้ใช้คดี *Federal Baseball Club v. National League* เป็นบรรทัดฐานในการตัดสินคดีเกี่ยวกับธุรกิจกีฬาเบสบอลที่คล้ายคลึงกันในเวลาต่อมา ตัวอย่างเช่น คดี *Flood v. Kuhn* (คดี *Flood v. Kuhn*, 407 U.S.258 (1972)) ที่ เคิร์ต ฟลัด (Curt Flood) นักกีฬาเบสบอลอาชีพของทีม เซนต์หลุยส์ คาร์ดินัลส์ (St. Louis Cardinals) ซึ่งถูกขายให้กับทีมฟิลาเดลเฟีย ฟิลลีส (Philadelphia Phillies) ในปี 1969 โดยที่เคิร์ต ฟลัดไม่ได้สมัครใจที่ย้ายไปอยู่ทีมฟิลาเดลเฟีย ฟิลลีสแต่อย่างใด เคิร์ต ฟลัดจึงมีพฤติกรรมแข็งขันไม่ยอมไปรายงานตัวกับทีมฟิลาเดลเฟีย ฟิลลีส อีกทั้งเคิร์ต ฟลัดยังได้แย้งว่าข้อสงวนทางการค้าของ MLB สร้างสภาวะ “การจำยอมรับใช้โดยไม่สมัครใจ” หรือ “Involuntary Servitude” ที่ไม่เพียงขัดหรือแย้งกับหลักการตามรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 13 (The 13th Amendment to the United States Constitution) แต่ยังเป็นการสร้างข้อตกลงจำกัดทางการค้าที่ห้ามนักกีฬา เบสบอลอาชีพประกอบอาชีพของตนอย่างเสรี ปิดทางทำมาหาได้หรือทางเจริญตามใจปรารถนาของนักกีฬาเบสบอลอาชีพจนเกินสมควรโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อสงวนทางการค้าที่ห้ามไม่ให้นักกีฬาเบสบอลอาชีพสามารถย้ายทีมกีฬาเบสบอลจากต้นสังกัดเดิมไปยังต้นสังกัดใหม่ได้ จนกว่าจะถูกแลกเปลี่ยนตัวหรือปล่อยตัว ซึ่ง MLB เคยตั้งข้อสงวนทางการค้าในรูปแบบนี้เพื่อไม่ให้นักกีฬาเบสบอลอาชีพมีสิทธิเปลี่ยนทีมต้นสังกัดได้ด้วยตัวเองได้จนกว่าจะถูกแลกเปลี่ยนหรือปล่อยตัวด้วยความยินยอมของทีมต้นสังกัด ข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นน่าจะขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ Sherman Antitrust Act อันเป็นกฎหมายประสงค์ที่จะมุ่งสกัดกั้นการผูกขาดทางการค้าให้นักกีฬาเบสบอลอาชีพต้องสังกัดกับต้นสังกัดอย่างเคร่งครัด หรือข้อตกลงที่จำกัดเสรีภาพในการโยกย้ายนักกีฬาเบสบอลอาชีพข้ามสโมสรอันเป็นการจำกัดการแข่งขันทางการค้าระหว่างทีมกีฬาเบสบอลในตลาดธุรกิจกีฬาเบสบอล (Abrams, 1999) อย่างไรก็ตามศาลฎีกาสหรัฐอเมริกาที่ทำหน้าที่ตัดสินคดีนี้ก็กลับตัดสินคดีโดยใช้คดี *Federal Baseball Club v. National League* มาเป็นบรรทัดฐานในการตัดสิน ผลที่ตามมาทำให้เคิร์ต ฟลัดแพ้คดี เพราะศาลฎีกาสหรัฐอเมริกาให้เหตุผลที่ว่าการแข่งขันกีฬาเบสบอลอาชีพที่จัดขึ้นโดย MLB และลีก American League กับลีก National League ไม่ถือเป็น “การพาณิชย์ระหว่างรัฐ” หรือ “Interstate Commerce” แต่อย่างใด อีกทั้งการตั้งข้อสงวนเช่นนี้ก็ถือเป็นข้อสงวนที่เกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาเบสบอลที่เป็นเพียง “มหกรรมการแสดง” หรือ “Exhibition” เท่านั้น เหตุนี้เองพฤติกรรมของ MLB จึงไม่ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ Sherman Antitrust Act เป็นต้น (*Flood v. Kuhn*, 1972)

บทสรุป

โดยสรุปแล้ว ผู้เขียนเห็นว่าคดี *Federal Baseball Club v. National League* ที่ศาลฎีกาตัดสินในอดีตที่ผ่านมาถูกใช้เป็นบรรทัดฐานอ้างอิงว่าธุรกิจกีฬาเบสบอลที่ดำเนินอยู่โดย MLB นั้น แม้ว่าจะมีพฤติกรรมสุ่มเสี่ยงที่จะเป็นการผูกขาดทางการค้าในธุรกิจกีฬาเบสบอล แต่การตีความรัฐธรรมนูญ Sherman Antitrust Act ไปในทิศทางที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น ย่อมทำให้ธุรกิจกีฬาเบสบอลของ MLB อันประกอบไปด้วยการบริหารปกครองการแข่งขันกีฬาระบบลีกภายใต้ความสัมพันธ์ตามสัญญาแฟรนไชส์ระหว่าง MBL ในฐานะแฟรนไชส์เซอร์กับทีมกีฬาเบสบอลในฐานะแฟรนไชส์ซีสามารถดำเนินต่อไปได้ในปัจจุบัน ประกอบกับการใช้อำนาจสร้างข้อจำกัดทางการค้าที่ผู้เข้ามาเกี่ยวข้องกับระบบลีกการแข่งขันกีฬาเบสบอลของ MLB ทั่วไปต้องยอมรับหรือสร้างข้อจำกัดทางการค้าเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลใดที่มาสัมพันธ์ในทางธุรกิจกับตนต้องปฏิบัติตาม ก็ไม่ถือว่าเป็นพฤติกรรมผูกขาดทางการค้าแต่อย่างใด เสมือนว่าศาลฎีกาที่ตัดสินคดีนี้ได้สร้างบรรทัดฐานเอาไว้ว่าการประกอบธุรกิจกีฬาเบสบอลของ MLB เป็นข้อยกเว้นของการผูกขาดทางการค้าในสหรัฐอเมริกา ยิ่งไปกว่านั้นศาลฎีกาที่ตัดสินคดีธุรกิจกีฬาเบสบอลของ MLB ก็ดำเนินตามบรรทัดฐานที่วางเอาไว้ในคดี *Federal Baseball Club v. National League* อย่างเคร่งครัด โดยมีการอ้างเหตุผลในคำพิพากษาอย่างคล้อยตามกันว่าการแข่งขันกีฬาเบสบอลอาชีพ ที่จัดขึ้นโดย MLB และลีก American League กับลีก National League ไม่ถือเป็น “การพาณิชย์ระหว่างรัฐ” หรือ “Interstate Commerce” แต่อย่างใด การแข่งขันกีฬาเบสบอลที่จัดขึ้นในสนามกีฬาในรัฐอันเป็นสถานที่จัดการแข่งขันดังกล่าวเป็นเพียง “มหรหรรณการแสดง” หรือ “Exhibition” เท่านั้น อีกทั้งการแข่งขันกีฬาเบสบอลที่เกิดขึ้นก็ถือเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นในรัฐหนึ่งรัฐใดเพียงรัฐเดียวในขณะที่การแข่งขันกีฬากำลังดำเนินอยู่ในสนามกีฬาของทีมนักกีฬาเบสบอลที่เป็น เจ้าภาพจัดการแข่งขัน เหตุนี้เองจึงถือว่ากิจกรรมดังกล่าวเป็น “เรื่องของแต่ละรัฐโดยแท้” หรือ “Purely State Affairs” การแข่งขันกีฬาเบสบอลที่เกิดขึ้นหาใช่เป็น “การพาณิชย์ระหว่างรัฐ” หรือ “Interstate Commerce” ที่รัฐธรรมนูญ Sherman Antitrust Act จะถูกนำไปใช้บังคับได้

อย่างไรก็ดี ผู้เขียนยังเห็นอีกว่าหากเป็นชนิดกีฬาอื่น ๆ เช่น กีฬาบาสเกตบอล (Basketball) ก็จำเป็นต้องจำเอาจำคำพิพากษาศาลสหรัฐอเมริกาที่ตัดสินในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชนิดกีฬาดังกล่าวเท่านั้น ตัวอย่างเช่น คดี *Robertson v. National Basketball Association settlement* (หรือคดี Oscar Robertson Rule) ที่ศาลสหรัฐอเมริกาวินิจฉัยไปในทางที่ว่าข้อตกลงที่จำกัดเสรีภาพในการโยกย้ายนักกีฬาบาสเกตบอลอาชีพข้ามสโมสรโดยให้นักกีฬาบาสเกตบอลตกลงยินยอมสังกัดต่อสโมสรกีฬาบาสเกตบอลสโมสรหนึ่งสโมสรใดเพียงสโมสรเดียว (ทีมหนึ่งทีมใดเพียงทีมเดียว) และข้อตกลงดังกล่าวให้นักกีฬาบาสเกตบอลต้องสังกัดกับสโมสรนั้นไปตลอดชีวิตถือเป็นการจำกัดการแข่งขันทางการค้าระหว่างทีมนักกีฬาเบสบอลในตลาดธุรกิจกีฬาบาสเกตบอล ยิ่งไปกว่านั้นยังจำกัดสิทธิเสรีภาพในการโยกย้ายถิ่นฐานหรือเปลี่ยนสถานที่ทำงานของนักกีฬาบาสเกตบอล (*Robertson v. National Basketball Association*, 1975) เท่ากับว่าศาลสหรัฐอเมริกาอาจวางบรรทัดฐานต่อบางชนิดกีฬาอีกแบบหนึ่งที่แตกต่างไปจากการวางบรรทัดฐานต่อชนิดกีฬาเบสบอลก็เป็นได้ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นเหตุปัจจัยหลักที่ทำให้ต้องศึกษาแนวคำพิพากษาของศาลสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับแต่ละชนิดกีฬา เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากฎระเบียบของแต่ละชนิดกีฬาที่เกี่ยวกับข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างในธุรกิจอุตสาหกรรมของแต่ละชนิดกีฬา

รายการอ้างอิง

- Abrams, R. I. (1999). Before the flood: The history of baseball's antitrust exemption. *Marquette Sports Law Review*, 9(2), 307–313. <https://scholarship.law.marquette.edu/sportslaw/vol9/iss2/7>
- Alito, S. A., Jr. (2009). The origin of the baseball antitrust exemption: Federal Baseball Club of Baltimore, Inc. v. National League of Professional Baseball Clubs. *Journal of Supreme Court History*, 34(2), 183–195. <https://doi.org/10.1111/j.1540-5818.2009.01208.x>
- Ansbro, R. (2026). Replay review: The case for Federal Baseball and the case for overturning it. *Jeffrey S. Moorad Sports Law Journal*, 33(1), 33–94. <https://digitalcommons.law.villanova.edu/mslj/vol33/iss1/2>
- Arena, H. (2023). Minor league with a major issue: How baseball's federal antitrust exemption has devastated minor league baseball. *West Virginia Law Review Online*, 125(2), 1–25. <https://researchrepository.wvu.edu/wvlr-online/vol125/iss2/1>
- Berri, D. (2021). Oscar Robertson, Antitrust, and the Fight Against Monopsony Power in the NBA. *The Antitrust Bulletin*, 66(3), 328–358.
- Chaljub, J. P. (2025). Pitching for reform: Cangrejeros' push to level the legal playing field by challenging baseball's antitrust exemption. *Fordham Journal of Corporate & Financial Law*, 30(1), 108–135. <https://ir.lawnet.fordham.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1557&context=jcfl>
- Dunning, A. P., & Kleiman, K. E. (2016). Major league broadcasting: The deleterious effects of Major League Baseball's antitrust exemption on Nevada consumers with no home team. *Nevada Law Journal*, 16(3), 1171–1199. <https://scholars.law.unlv.edu/nlj/vol16/iss3/12>
- Edelman, M., & Holden, J. T. (2024). Baseball's anticompetitive antitrust exemption. *Boston College Law Review*, 65(5), 1695–1753. <https://lira.bc.edu/works/publication-article/a3dzs-te489>
- Edelman, M., Grow, N., & Holden, J. T. (2025). The re-monopolization of the U.S. sports trading card industry. *University of Illinois Law Review*, 2025(1), 63–113. <https://illinoislawreview.org/wp-content/uploads/2025/02/Grow.pdf>
- Farzin, L. (2015). On the antitrust exemption for professional sports in the United States and Europe. *Jeffrey S. Moorad Sports Law Journal*, 22(1), 75–108. <https://digitalcommons.law.villanova.edu/mslj/vol22/iss1/2>
- Federal Baseball Club of Baltimore, Inc. v. National League of Professional Baseball Clubs, 259 U.S. 200 (1922).

- Federal Trade Commission. (n.d.). *The Antitrust Laws*. <https://www.ftc.gov/advice-guidance/competition-guidance/guide-antitrust-laws/antitrust-laws>
- Jacob, B. G. (2024). The business of baseball: MiLB's decision to unionize reintroduces the need to eliminate baseball's historic antitrust exemption. *Louisiana Law Review*, 85(1), 341–378. <https://digitalcommons.law.lsu.edu/lalrev/vol85/iss1/13>
- Nathanson, M. (2013). Who exempted baseball, anyway? The curious development of the antitrust exemption that never was. *Harvard Journal of Sports & Entertainment Law*, 4(1), 1–50. <https://journals.law.harvard.edu/jsel/wp-content/uploads/sites/78/2013/06/Nathanson.pdf>
- McEvoy, C. (2007). Major League Baseball antitrust immunity: Examining the legal and financial implications of relocation rules. *Entertainment and Sports Law Journal*, 4(3), Article 4. <https://doi.org/10.16997/eslj.81>
- Robertson v. National Basketball Association, 389 F. Supp. 867 (S.D.N.Y. 1975).
- Rogers, C. P., III. (1977). Judicial reinterpretation of statutes: The example of baseball and the antitrust laws. *Houston Law Review*, 14, 611–653. https://scholar.smu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1755&context=law_faculty
- Society for American Baseball Research. (n.d.). Federal Baseball Club of Baltimore, Inc. v. National League of Professional Baseball Clubs, 259 U.S. 200 (1922). SABR. <https://sabr.org/supreme-court/1922>
- Snyder, D. L. (2008). Anatomy of an aberration: An examination of the attempts to apply antitrust law to Major League Baseball through Flood v. Kuhn (1972). *DePaul Journal of Sports Law*, 4(2), 177–212. <https://via.library.depaul.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1060&context=jslcp>